

Pozoruhodnosti očovských kostolov

V Očovej majú svoj svätostánok katolíci i evanjelici. Návšteva chrámov je však zaujímavá nielen pre veriacich, ale aj pre turistických návštevníkov tejto rázovitej podpolianskej dediny.

27. september 2010 Jozef Sliacky

V Očovej majú svoj svätostánok katolíci i evanjelici. Návšteva chrámov je však zaujímavá nielen pre veriacich, ale aj pre turistických návštevníkov tejto rázovitej podpolianskej dediny.

Základy rímsko-katolíckeho kostola v Očovej siahajú podstatne hlbšie, ako sú známe písomné zmienky o tejto obci. Postavili ho už v 14. stor. a určite to nebolo v ľudoprázdnej krajine, ale v dedine, ktorej obyvateľom slúžil. V čase tureckého nebezpečenstva kostol obohnali kamenným múrom a v 2. pol. 18. stor. ho zbarokizovali. O starobylosti kostola svedčia nielen architektonické detaily, ale aj jeho interiér, v ktorom môžeme obdivovať nástenné maľby, ale i vzácny oltár Skonu Panny Márie, ktorý pochádza z dielne Majstra Pavla z Levoče z rokov 1514 – 15. Už v tom čase musela byť Očová prosperujúcou dedinou, keď si mohla dovoliť oltár z takej chýrnej rezbárskej dielne. V nej majú zrejme svoj pôvod aj sochy sv. Mikuláša a sv. Antona pustovníka z roku 1514.

V severnej stene kostola je zabudovaný náhrobný kameň Jána Arnauta, ktorý zomrel 26. februára 1599. Jeho pôvod aj život v Očovej sú opradené rúškom tajomstva. Otázne je, či bol pravým Turkom, alebo janičiarom, teda pochádzal z mimotureckého prostredia a ako malý chlapec sa dostal do tureckého zajatia, kde z neho vychovali elitného vojaka. Nech je tomu tak alebo onak, faktom je, že Turci – najmä po tom, čo sa zmocnili 28. júla 1575 Divína a mali ho v rukách 18 rokov – často podnikali lúpežné nájazdy smerom na Banskú Bystricu a iné bohaté stredoslovenské banské mestá. A hoci ich poklady sa stali pre Turkov nedobytnými, bohatú korisť im poskytli aj podpolianske a pohronské dediny a mestečká. Aj Očová sa stala viackrát terčom nájazdov tureckých hôrd, pričom obyvatelia nenachádzali dostatočnú podporu u cisárskych vojakov a žoldnierov, ktorí sídlili na Zvolenskom a Vígl'ašskom zámku, i priamo v Očovej. Pri jednom takom prepade sa vraj Turek menom Arnaut zahľadel do miestnej krásavice na Holcovom majeri. Jeho láska prekonala nepriateľstvo, Arnaut prestúpil na katolícku vieru a postavil sa do obranných radov Očovianov. Arnautov príbeh zachytila v historickom románe slovenská spisovateľka Zlata Dônčová a jej knihu Arnaut, ktorá vyšla v roku 1944, nájdeme aj v Krajskej knižnici Ľudovíta Štúra vo Zvolene.

O pozoruhodnostiach očovského rímsko-katolíckeho kostola informovala v sobotu zvolenských turistov učiteľka ZŠ v Očovej Katarína Odrobinová. Pripomenula, že k výzdobe oboch kostolov prispeli aj domáce vyšívačky krivou ihlou. Tieto produkty

Ľudovej umeleckej tvorivosti môžeme obdivovať najmä pri rôznych cirkevných sviatkoch.

Aj v Očovej mali náboženské reformačné procesy búrlivý priebeh a s nimi súviseli protihabsburské povstanie, boje kurucov a labancov. V roku 1785 si očovskí evanjelici postavili kostol v duchu tolerančných zákonov, v roku 1868 ho opravili a doplnili vežou. V tom istom roku namaľoval oltárny obraz známy slovenský maliar z čias národného obrodzenia Jozef Božetech Klemens.

O histórii Očovej, jej bohatých folklórnych tradíciách, ako aj o živote a diele najvýznamnejšieho očovského rodáka, polyhistora Mateja Bela, sa môžeme najviac dozvedieť v pamätnej izbe, ktorá sa nachádza v susedstve administratívnej budovy poľnohospodárskeho družstva, kde sú od nej kľúče.

<http://zvolen.dnes24.sk/pozoruhodnosti-ocovskych-kostolov-67665>